

Németh Dezső

**ÖRÖMÖT
DAJKÁL
REMÉNYÜNK**

EROTIKUS VERSEK

LÁNY

Németh Dezső

ÖRÖMÖT DAJKÁL REMÉNYÜNK

Erotikus versek

Tallózás a füzetből

Csepel
2004

szarvas-nász gyöngyházfényű este

mikor bársonyfény pilled csalitok tisztásslélén
s kecses ünök lesnek titokban trófeás bikát;
kibomló szenvedélyek tüzelő öled mélyén
szétnyitják combjaid: farod gomolygó ágbogát

gyöngyház-ég fátylas naparany mezőin bíboros
fellegek szállnak mint végtelent-járó madarak
pillantásaidat felfogják a kéjek titkos
jelei mert magamra húzva megfogantalak -

élvezet hogy lábad közét tegye ölembe
földregés öled - örvényhasadékán bomolva
álljon egészen feszült alsó részeim töve -
szarvamon szarvas-est tüze indít tűzpokolba

megszopod életem meredten álló oszlopát
hogy kavargó öled szőrös bozótjai között
feszület hússommal átéljek isteni csodát
ahol a mindent kibontók életjele örök -

és testünket bűnbe-mártató sötét ördögök
istenként áldják meg vad kéjed ősi mámorát
mert papok hazug hitével nem való az örök
szeretet - mi teremthet bűnből isteni csodát?

de örök a kéj mely öledet ölembe vonja
és vágásod árok-rejteken áthúzza sokszor
- a kiáltásaid gyönyör-vagina bolondja-
beléd ekéző nyelvét szerelmes indulatból

rabod ki önnön kezét kötüzi láncsal össze
mégis szőrös pinád rejtékét kívánja fúrni
hogy élete lehessen fiában mindörökre
s örök forgásba révedve újra megfoganni

de ehhez beléd mártva testem fölálló húsát
húzzad vonjad dombjain árkod kívánó farod
üvöltő kanszarvasok őszi bagzó mámorát
tökeim tenger-gyöngyeitől úgy is megkapod

rám marnak körmeid szántó eke-mozdulattal
véres égboltot rabol féltékenyen a szürke est
és mintha velünk élvezne - saját mámorával
minden földi s égi távolság báborszínűre fest

elfekszünk ernyedttagjainkkal sárguló fűvön
átéltünk szarvasnászt gyöngyházfényű este
de kívánom újra meg újra égen és földön:
legyél testembe forrva - szerelmem- mindörökre

indul sejtjeimből a végtelen

kibomló inged almavirága
mutatja csöcsöd szép duzzanatát
mert bársony-sötét combjaid árka
közt tapintásselymem vonaglik át

tükrök megnézik melled bimbóit
fölágaskodnak som-piros vérrel
és markolom tested tűzgolyóit
és vibrálok ujjaim bögyével

megsemmisült percek futnak velem
tömörülnek tőled kéjes vágyak -
indul sejtjeimből a végtelen
s lehullnak titkos rejtelmes tárgyak

először leszáll blúzod sirálya
fekete karvaly-aljad is lehull
körmeim érce bőrödet vájja
s vergődsz ölemben öntudatlanul

combtöved-nyomod eleven fámra
s jajongva sírod szajhaságodat
s bordélytested szőrös vaginája
szorítja álló húsdorongomat

kicsi tangád szárközén betolva
letépem azt is hogy tövig érjen
inam feszül - egy felajzott bomba
robban - széttárt combjaid tövében

egy isten üzent öleddel

éhségajkammal keresem
tested rejtett gyümölcsseit
mit felajzott ágyék terem
beléd kívánom mind tövig

egy isten üzent öleddel
termékenységünk ég-jele
változást sikoltó éjjel
felálló létem ösztöne

öled templomi szent falat
nem való kezed imára -
örömben fogantalak
testem virágzó világa

örömöt dajkál reményünk

emelkedjenek tőgyeid az álmodásból
hold-sárga fagytükrök látják éhedet
hadd csókolni síró szádat -
hó hull - átfesti mádat
mikor mellemben zakatollak
vízben gázolva viszem tovább
jeges kékfestő ruhádat

derékaljam vedd meg
ölelj amíg érzem öled
ha a felnövő szenvedélyek közt
megbontom erényöved -
mert kibontalak:
ősz-ízű mezők gyümölcsöstálát
rakod elém és vétkezem
öleden matat a kezem
ahol a kezdet és vég a végtelen -

örömöt dajkál reményünk
mikor torzsákon futunk
és zsombékok álcázott fészken
karvalyrészünkhöz jutunk -
átszeretve önmagunkkal az éjjelt
sóhajod madara menekül
s meghalok benned azt is tudom

megadhatod véred
a születés minden reményének
ez sem lesz elég
ha fölgerjed égő szenvedélyed
körötted újból felég a mező
s hiába engedem beléd
a kielégülés minden részét
szépséged lesz a temető

kulcsolsz vétket -
kezeid közt húst a hússal eszed
szádba veszed a lüktető étket
és nem bánod hogy elkárhozol
gyönyörben könyörögsz hozzám
hogy megdőfjelek istentelenül
mert tehozzád istenes bordám-
hoz ős-örök kárhozat szegül

árnyék öled bársonya
elfed halálos fedéllel
sóhajaim repülnek árva
madarak után testem végzetével
és megvert részemét körmöd karvajai
szagatják tépik széjjel
én szőrös vaginád szántom szét
nyelvem ekéjével

szaggatott érzelmeink
rácsaitól szabadulva meghalunk
nem vitás hogy testünk rút csalo
de imáink vigasztaló
reménnyel telítik lelkünk
és az ima is hiábavaló
mert melegszik vérünk...
Máriát Isten szállta meg:
tőlük származik
minden vétkünk

szeretkezés

lángos tenyerem
fürdik kéklő égen
öledbe viszem
élő érverésem

virágzás

a titkos tulipánt
arcod pírjaként
kibontja a szám
madár vergődik:
fekete egekből
kiáltozol rám

megálmodsz újból engem

hús-gyöngyeid iker holdjait küldöd felém
átárvult éjszakák rejtik el valód
kéjt sír a szádszéle s fojtott hangod
öled örvényét síkítja
parázna akarásod közén szánt ujjam
göbolyúséged a holddal delel
s szemed szemembe írja
amire ész már nem felel -

fehér akácfürtös homlokod alatt
megálmodsz újból engem
szőrös közöd siratja kéjed iramát
és újra meg újra akarod
hogy testedet járja át
nyelvem rücskös boronája
ha szajha markoddal megrázod
ölem lüktető eres ágát -

ujjbögyeimből nyílnak ki vérző
tapintások - hajad hajnali kendő:
szemem egéből kiszálló karvaj
és csőre bőrömet szántja -
és örömben fogant elérző
lángvércséd kiáltja
hogy ő a születő reggel
kéjdárdás seregekkel törtető királya

nyakamon combjaid kalodája
tulipánajkad szorítja ágam
csapkod öleden nyelvem szárnya
madár vergődik rajtad:
szerelmem kéjsirálya -
megfordulok
lűktetve tör beléd oszlopom
- gyöngybokros szél sikitja
csipkefa vérző ruháját -
s én csöppjeit neked adom